

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 listopada 2013 r. w sprawie R 821/2013-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Luis Yus Balaguer

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „icexpresso + energy coffee” dla towarów i usług z klas 9, 30, 32 i 35 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 950 403

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wcześniejsze znaki towarowe: wspólnotowe znaki towarowe nr 8 445 711, nr 8 815 722 i nr 8 815 748 dla towarów z klas 5 i 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2014 r. – Post Bank Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-68/14)

(2014/C 129/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Post Bank Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 1 załącznika do decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 306, s. 18);
- stwierdzenie nieważności pkt 1 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 306, s. 3);
- uznanie, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB⁽¹⁾, zmienionej art. 1 ust. 7 decyzji Rady 2012/35/WPZiB⁽²⁾ z dnia 23 stycznia 2012 r., oraz art. 23 ust. 2 lit. d) i art. 46 ust. 2 rozporządzenia 267/2012⁽³⁾ z dnia 23 marca 2012 r. nie mają zastosowania do strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd jest właściwy do skontrolowania zarówno pkt 1 załącznika do decyzji Rady 2013/661/WPZiB, jak i pkt 1 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 i ich zgodności z ogólnymi zasadami prawa europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Rady 2010/413/WPZiB, zmieniona art. 1 ust. 7 decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r., i rozporządzenie Rady 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. naruszają prawo Unii i należy uznać, iż nie mają zastosowania do skarżącego, wskutek czego nieważne są decyzja Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. i rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r., które opierają się na nich, z następujących powodów:
 - Artykuł 46 ust. 2 rozporządzenia Rady 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. narusza art. 215 TFUE, jako że umożliwia on Radzie podjęcie decyzji o nałożeniu sankcji wobec strony skarżącej bez zastosowania procedury przewidzianej w art. 215 TFUE.
 - Artykuł 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB, zmienionej art. 1 ust. 7 decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r., i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. naruszają przysługujące osobom prawa podstawowe chronione art. 2, 21 i 23 TUE i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim przyznają one Radzie arbitralne uprawnienia w zakresie podejmowania decyzji o osobie i podmiocie, na które Rada chce nałożyć sankcje, gdy Rada stwierdzi, że taka osoba lub podmiot wspiera rząd irański.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada naruszyła prawo i popełniła błąd faktyczny poprzez przyjęcie decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej, z następujących powodów:
 - Konkretny powód umieszczenia Post Bank Iran w wykazie jest niepoparty dowodami. Strona skarżąca w jasny sposób zaprzeczyła, by udzielała rządowi irańskiemu wsparcia finansowego. Ponadto strona skarżąca nie udzielała Iranowi wsparcia jądrowego. Tym samym nie zostały spełnione przesłanki art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB (zmienionej następnie art. 1 ust. 7 decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r., art. 1 ust. 8 decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. i art. 1 ust. 2 decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r.) oraz przesłanki art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 (zmienionego następnie art. 1 ust. 11 rozporządzenia Rady nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r.).
 - Poprzez nałożenie na Post Bank Iran sankcji jedynie na tej podstawie, że jest spółką należącą do państwa, Rada dopuściła się dyskryminacji wobec strony skarżącej w porównaniu do innych irańskich spółek stanowiących własność publiczną, które nie podlegają sankcjom. Czyniąc tak, Rada naruszyła zasady równości, niedyskryminacji i dobrej administracji.
 - Rada nie podała w odpowiedni sposób powodów swojej decyzji o utrzymaniu strony skarżącej w wykazie podmiotów podlegających sankcjom. Odnosząc się do „wpływu środków w kontekście celów polityki Unii”, Rada nie wyszczególniła rodzaju wpływu, do którego się odnosi, oraz tego, w jaki sposób środki te dotyczyłyby takiego wpływu.
 - Poprzez utrzymanie strony skarżącej w wykazie spółek podlegających sankcjom Rada nadużyła władzy. Rada odmówiła w praktyce wykonania wyroku Sądu w sprawie T-13/11. Rada podważyła konstrukcję instytucjonalną Unii Europejskiej i przysługujące stronie skarżącej prawo do uzyskania sprawiedliwości i jej zastosowania. Rada uchylła się także od własnych powinności i obowiązków na podstawie decyzji 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r., jakie zostały w wyraźny sposób określone wobec Rady przez Sąd w wyżej wymienionym wyroku.
 - Rada naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań, nie wykonując wyroku Sądu dotyczącego postępowania, w którym Rada była stroną przeciwko stronie skarżącej i które Rada przegrała, nie stosując się do podstaw i uzasadnienia wyroku, popełniając błąd faktyczny w odniesieniu do działalności gospodarczej strony skarżącej i jej domniemanej roli względem rządu irańskiego, nie przeprowadzając jakiegokolwiek dochodzenia co do rzeczywistej roli strony skarżącej i jej działalności gospodarczej w Iranie, podczas gdy zostało to wskazane przez Sąd jako ważny aspekt systemu sankcji Unii Europejskiej wobec Iranu, oraz utrzymując sankcje po dniu 20 stycznia 2014 r., w którym to dniu Unia Europejska porozumiała się w przedmiocie działalności generujących przychody w odniesieniu do Iranu, gdyż nie uważa się już, że Iran jest zaangażowany w działalność związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej.

- Rada naruszyła zasadę proporcjonalności. Sankcje odnoszą się do działalności związanej z rozprzestrzenianiem broni jądrowej przez Iran. Rada nie ustaliła i nie może ustalić, że strona skarżąca wspierała bezpośrednio lub pośrednio rozprzestrzenianie broni jądrowej w Iranie. Nawet nie twierdzi już, że przyczynia się konkretnie do rozprzestrzeniania broni jądrowej w Iranie. Przy uwzględnieniu braku wpływu sankcji na rozprzestrzenianie broni jądrowej cel sankcji nie uzasadnia cofnięcia korzyści wynikających dla strony skarżącej z wyroku Sądu i obciążenia przez nie ogólnego systemu ochrony sądowej w Unii Europejskiej, nie mówiąc o naruszeniu przysługującego stronie skarżącej prawa własności i prowadzenia działania handlowej. Wniosek ten jest wzmocniony przyjęciem w dniu 20 stycznia 2014 r. rozporządzenia Rady znoszącego niektóre sankcje w oparciu o uznanie, że Iran nie jest obecnie zaangażowany w działalność związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2014 r. – Swatch przeciwko OHIM – Panavision Europe
(SWATCHBALL)**

(Sprawa T-71/14)

(2014/C 129/36)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Swatch AG (Biel, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Panavision Europe Ltd (Greenford, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 listopada 2013 r. w sprawie R 470/2012-2.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Panavision Europe Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SWATCHBALL” dla towarów i usług z klas 9, 35, 41 i 42 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6 543 524

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Rejestracje międzynarodowe i rejestracje wspólnotowych znaków towarowych dotyczące graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „swatch” i słownego znaku towarowego „SWATCH”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.